U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Z.L.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2007, č. j. 64 Az 153/2005 - 20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 12. 2005, č. j. OAM-2137/VL-10-04-2005, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.), když tvrdí, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný; krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a konečně že krajský soud řádně nezkoumal, zda jsou splněny podmínky dle § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Poté se zdejší soud zabýval přípustností kasační stížnosti. Co se týče námitky stěžovatele, že se krajský soud nezabýval možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto námitku mohl stěžovatel uplatnit již před krajským soudem, avšak neučinil tak. Tato kasační námitka je proto ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech a že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], konstatuje Nejvyšší správní soud, že rovněž tato námitka mohla být uplatněna v řízení před krajským soudem a protože se tak nestalo, jedná se o nepřípustnou námitku ve smyslu citovaného ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti ve zbylém rozsahu se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Otázka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu byla řešena např. v rozhodnutí zdejšího soudu ze dne ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, zveřejněno pod. č. 244/2004 Sb. NSS, kdy bylo judikováno, že „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že z napadeného rozhodnutí krajského soudu není seznatelné, které skutečnosti má soud za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění. Vzhledem totiž k tomu, že žaloba stěžovatele neobsahovala žádné konkrétní žalobní námitky, je třeba považovat odůvodnění napadeného rozsudku za dostatečné, resp. za přiměřené způsobu obrany svých práv stěžovatelem.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu